

Arrest

nr. 223 167 van 25 juni 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 december 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 november 2018 tot intrekking van de verblijfstitel.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 januari 2019 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat V. LURQUIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 november 2018 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot de intrekking van de verblijfstitel van de verzoekende partij.

Dit is de bestreden beslissing en ze is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Niet uitoefenen van het recht op terugkeer binnen de wettelijk bepaalde termijnen.

Intrekking van de verblijfstitel.

Geachte

U komt naar België terug op basis van

X De Identiteitskaart voor Vreemdelingen/C-kaart met nummer 200135349, geldig van 11.09.2014 tot 11.09.2019.

(...)

Uit de uitreisstempel dd. 26.10.2017 in uw nationaal paspoort blijkt dat u

X Het Belgisch grondgebied verlaten heeft sinds meer dan

X 1 jaar

(...)

Artikel 19, § 1, lid 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geeft de vreemdeling die houder is van een Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en die het land verlaat, gedurende één jaar het recht op terugkeer in het Koninkrijk.

Overeenkomstig artikel 19, §1, lid 2 van de wet van 15/12/1980 verliest de vreemdeling, die op grond van artikel 15bis de status van langdurig ingezetene bezit, zijn recht op terugkeer wanneer hij gedurende 12 opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat of wanneer hij het Rijk sinds ten minste zes jaar verlaten heeft.

Overeenkomstig artikel 42 quinquies, §7 van de wet van 15/12/1980 verliest de EU-burger of het familielid van een Eu-burger die een duurzaam recht op verblijf verkregen heeft, zijn recht op terugkeer in het Rijk door een afwezigheid van meer dan twee opeenvolgende jaren.

Artikel 35 van het KB van 08.10.1981 stelt dat het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, al dan niet met de vermelding tijdelijk verblijf, de identiteitskaart voor vreemdelingen, de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie zijn geldigheid verliest zodra de houder ervan langer dan twaalf opeenvolgende maanden buiten het Rijk verblijft, tenzij hij heeft voldaan aan de verplichtingen voorzien in artikel 39 van het KB van 08.10.1981.

Overeenkomstig artikel 35 van het KB van 08.10.1981 verliest het document ter staving van duurzaam verblijf, de duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie zijn geldigheid zodra de houder ervan langer dan vierentwintig opeenvolgende maanden buiten het Rijk verblijft.

Artikel 35 van het KB van 08.10.1981 bepaalt verder dat de EG-verblijfsvergunning van langdurig ingezetene haar geldigheid verliest zodra de houder ervan langer dan twaalf achtereenvolgende maanden buiten het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie of langer dan zes jaar buiten het Rijk verblijft, tenzij hij heeft voldaan aan de verplichtingen voorgeschreven door het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 39, §3, 1° van KB van 08.10.1981 stelt dat de vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning het recht op terugkeer kan uitoefenen na een afwezigheid van méér dan 1 jaar op voorwaarde dat deze "vóór zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren." Overeenkomstig §6 van dit zelfde artikel wordt hij op dat ogenblik door het gemeentebestuur in het bezit gesteld van een bijlage 18.

Gezien u hieraan niet voldaan heeft, en uw verblijfsdocument bijgevolg niet meer geldig is, wordt de hierboven vermelde verblijfskaart ingetrokken.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste, tweede, en derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar drie middelen als volgt toe:

"Premier moyen

- Violation de l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales

L'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme et des libertés fondamentales dispose que «1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. »

Le requérant est arrivé en Belgique en 1964.

Ses quatre fils ont la nationalité belge et vivent en Belgique.

Le requérant n'a aucune famille proche au Maroc.

Il vit de plus avec son fils Mohamed, la femme de ce dernier et son petit fils.

La durée du séjour du requérant, 54 ans, ainsi que la présence de l'ensemble de sa famille proche en Belgique établissent l'existence d'une vie privée et familiale du requérant en Belgique.

Toutefois, le droit au respect de la vie privée et familiale tel que garanti par l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales n'est pas absolu. Il peut y avoir ingérence des autorités avec ce droit dès lors que l'intéressé est considéré comme pouvant nuire à l'ordre et à la sécurité publics. Dans tel cas, cette ingérence doit être prévue par la loi et proportionnelle au but de maintien de l'ordre public poursuivie par elle en vue de satisfaire les prescrits du précédent article (Guide sur l'article 8 de la Convention: Droit au respect de la vie privée et familiale, Council of Europe, Strasbourg, 31 décembre 2016, disponible sur <http://www.refworld.org/docid/5a016ebe4.html>, p. 8.).

Cependant, en l'espèce, rien ne permet de conclure que le requérant constitue une menace pour l'ordre et la sécurité publics. Le requérant a toujours respecté l'hospitalité donnée par la Belgique. Il y a travaillé, fondé une famille, n'y a jamais commis aucune faute.

L'ingérence des autorités belges avec le droit au respect de la vie privée et familiale du requérant est dépourvue de toute base légale et apparaît disproportionnée. Ce partant, la décision du 21 novembre 2018 prise à l'encontre du requérant lui retirant son droit de séjour en Belgique viole son droit au respect de sa vie privée et familiale tel que garanti par l'article 8 de la CEDH.

Deuxième moyen

- Violation de l'article 3 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales

L'article 3 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales dispose que «Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants ».

Le requérant a un état de santé fragilisé.

Cet état est d'autant plus fragilisé que le requérant est âgé de 85 ans.

Sa visite au Maroc avait pour unique fin, une fin médicale, à savoir la réalisation d'examens portant sur l'état de sa santé. Cet état est tel qu'il est impossible pour le requérant de se prendre en charge lui-même.

C'est la raison pour laquelle il vit en Belgique avec son fils Mohamed, qui est indispensable pour l'assister au quotidien.

Le renvoi du requérant au Maroc, où il n'a aucune famille pour prendre soin de lui et aucune ressource financière lui permettant de se procurer les traitements requis par son état de santé constitue aux vues de l'état de santé même du requérant et de son grand âge, un traitement inhumain et dégradant au sens de l'article 3 de la CEDH.

Troisième moyen

- Violation du principe général de bonne administration

- Violation du principe général de préparation avec soin des décisions administratives

- Violation du principe général de gestion consciente

L'importance aux attachés sociales et à la durée de séjour sont deux facteurs qui doivent être pris en considération en matière de séjour et qu'une décision administrative ne répondant pas à ces éléments doit être annulée (Conseil d'Etat, arrêt n°111.457 du 14 octobre 2002).

En l'espèce, une décision de retour forcé consiste une décision ne tenant ni compte du séjour ininterrompu de 54 ans du requérant en Belgique et de la présence de l'ensemble de son entourage proche, de sa famille, naturalisée belge, comme de ses amis en Belgique emporte par conséquent violation de ces trois principes généraux."

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In een eerste en tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

De Raad merkt echter op dat de bestreden beslissing een beslissing tot intrekking van de verblijfstitel van de verzoekende partij betreft en geen verwijderingsmaatregel. De bestreden beslissing kan op zich dus niet als gevolg hebben dat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM aan de orde kan zijn. De verzoekende partij kan als gevolg van de bestreden beslissing immers niet teruggeleid worden naar haar land van herkomst en de bestreden beslissing heeft evenmin als gevolg dat de verzoekende partij van haar familieleden zou worden gescheiden. De verzoekende partij maakt een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM dan ook niet aannemelijk.

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij werpt op dat het belang van haar sociale bindingen en de duur van haar verblijf twee factoren zijn die in overweging moeten worden genomen bij een beslissing omtrent haar verblijf. Dit is volgens de verzoekende partij niet gebeurd. De verzoekende partij stelt dat een beslissing tot gedwongen verwijdering een beslissing is die geen rekening houdt met haar ononderbroken verblijf van 54 jaar in België en de aanwezigheid van haar hele familie en al haar vrienden in België.

De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing geen beslissing tot gedwongen verwijdering uitmaakt. De argumentatie van de verzoekende partij is op dit punt dan ook niet dienstig.

Verder vermeldt de bestreden beslissing uitdrukkelijk dat zij werd genomen op grond van artikel 19, § 1, eerste en tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Deze bepaling luidt als volgt:

"Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.

Een vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet op grond van artikel 15bis verliest daarentegen zijn recht op terugkeer in het Rijk enkel wanneer hij gedurende twaalf opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat of wanneer hij het Rijk sinds ten minste zes jaar heeft verlaten."

De bestreden beslissing verwijst verder naar artikel 39, § 3, 1°, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 (hierna: het vreemdelingenbesluit), dat bepaalt:

"§ 3

De vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning kan het recht op terugkeer uitoefenen na een afwezigheid van meer dan een jaar op voorwaarde dat hij:

1° vóór zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren;”

De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing dat uit de uitreisstempel van 26 oktober 2017 in het nationaal paspoort van de verzoekende partij blijkt dat zij het Belgische grondgebied verlaten heeft sinds meer dan één jaar. Zij motiveert verder dat de verzoekende partij niet voldaan heeft aan de voorwaarden van artikel 39, § 3, 1°, van het vreemdelingenbesluit. De verzoekende partij betwist deze vaststelling niet.

De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze toepassing heeft gemaakt van artikel 19, § 1, eerste en tweede lid, van de vreemdelingenwet.

Uit de voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste, tweede, en derde middel zijn, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

J. CAMU